

הרי שדי ב"קנין פירות" שיש לבעל בשדה, כדי שיביא ביכורים ויקרא!?

ומשנינן: **שאני התם** — בשדה של אשתו — משום **דכתיב: "ולביתך"** לרבות; ואדרבה ממה שהוצרך הכתוב ללמדנו שמביא בכורים משדה אשתו, יש לנו ללמוד ש"קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי".⁽⁸⁾

ואיכא דאמרי, איתיביה רבי שמעון בן לקיש לרבי יוחנן, הסובר: המוכר שדהו לפירות מביא וקרא:

דתניא: כתיב בפרשת בכורים: **"ולביתך"**, מלמד: **שאדם מביא בכורי אשתו, וקרא!**?

הרי משמע: **התם** — בשדה של אשתו — הוא דמביא וקרא משום **דכתיב "ולביתך"**, אבל **בעלמא**, בשאר שדה שיש לו לפירות בלבד, **לא יקרא**.

הרי למדנו, שהמוכר שדהו לפירות מביא ואינו קורא.

אמר ליה רבי יוחנן לריש לקיש: **טעמא דידי נמי** [טעמי שאני סובר: המוכר שדהו לפירות מביא וקרא], **מהכא** — מפסוק זה הוא דקאמינא לה, [מכאן למדתי], שהרי לימד הכתוב בשדה אשתו, שקנינו בה כקנין הגוף דמי, והוא הדין בכל שאר קנין פירות.

איתיביה לריש לקיש האומר: המוכר שדהו לפירות מביא ואינו קורא:

היה בא בדרך לירושלים, וביכורי אשתו

[ביכורים משדה נכסי מלוג שהכניסה לו אשתו] **בידו, ושמע בדרך שמתה אשתו, הרי זה מביא אותן ביכורים שבידו, וקורא עליהם, שהרי ירש את גוף הקרקע, וקרינן באותה שדה בשעת קריאה: "האדמה אשר נתתה לי ה"**.

ומשמע: **מתה אשתו קודם שהביא, אין אכן קורא הוא "מקרא בכורים"**, אבל **לא מתה, ואין לו בשדה אלא קנין פירות לא קורא, ותיקשי לריש לקיש!?**

ומשנינן: **הוא הדין דאף על גב דלא מתה אשתו, הרי הוא קורא; ודקשיא לך: אם כן למה שנינו: "ושמע שמתה אשתו":**

"ומתה" איצטריכא ליה [חידוש יש בדבר], כי **סלקא דעתך דמינא: ליגזור** — באופן זה שבשעת לקיחת הפירות מן השדה היתה השדה של אשתו, ועד שעת הבאה נעשתה השדה שלו, שלא יקרא מקרא בכורים — גזירה **משום דרבי יוסי בר חנינא!**

דאמר רבי יוסי בר חנינא:

דברי רבי יוסי בר חנינא מתפרשים כאן, כפי שפירשם הרשב"ם בבב בתרא פא ב.

בצרן לבכורי פירות שדהו, ושגרן לירושלים ביד שליח.

או שבצרן השליח, ומת שליח בדרך, ובא בעל השדה עצמו להביאם.

הרי זה **מביא ואינו קורא, שנאמר: "ולקחת,**

8. ב"חידושים מכתב יד" כתב: ואם תאמר וניגמר מיניה? ויש לומר דשאני נכסי אשתו שהם קנויים לו לבעל יותר משאר קנין פירות,

נשים שנותנות פירות לבעליהן, ובאופן זה אומרת התורה שהבעל מביא בכורי אשתו, וראה עוד ברשב"א.